

Nar, troede jeg, den Historie var forbi og slog mig til Ro som forhenværende udstreven værnepligtig Militærarbejder uden Tjeneste — à la suite vilde maaste være det rette militære Udtryk. Men jeg havde gjort Regning uden § 14 i den Lov, som der her foreligger Forslag om at forandre. Jeg fik en skønne Dag en Tilføjelse fra den borgerlige Indrulleringskommission, om at møde paa Raad- og Domhuset, og da jeg kom derop, blev det paalagt mig at give Møde som Brandmand. § 14 i Lov af 28de Maj 1870 bestemmer nemlig, at Udskrivningen til Kjøbenhavns Brandvæsens Reservekorps skal fastkættles ved lgl. Anordning, og en saadan lgl. Anordning var senere udfkommen den 15de August 1871. Denne Anordning foreskriver, at Rekrutterne til dette Reservbrandkorps navnlig skulle tages blandt de udstrevne værnepligtige, der ikke ere blevne indkaldte til at gøre Tjeneste i Hæren. Altsaa i Stedet for at blive overførte i Forstærkning, bleve vi overførte i Brandkorpslet. Jeg skittede naturligvis imod, saa godt jeg kunde, men der hjalp ingen kere Møder. Jeg blev saaledes udstreveren til at gøre Tjeneste ved Kjøbenhavns Brandvæsens Reservekorps. Hvad det var, jeg gik ind til, ville de Herrer kunne gøre sig en Forestilling om, ved at høre, at det blev paalagt mig og henved hundrede Videlseskæller at møde i de daarligste Klæder, vi kunde finde. Det var saamænd et nydeligt Kompagni, der et Par Dage efter stillede paa Brandvæsenets Øvelsesplads. Det var nøjagtigt, som man kunde tænke sig Bjaltensborgs Garnison under Udrykning! Men ellers gik det meget pænt til. Den første Dag lærte vi at marchere med Fodslag, holde Trit og Retning, at gøre først højre og saa venstre om, og inden Aften blev 8 af os forfremmede til Sprøjteførere. Jeg blev ogsaa forfremmet til Sprøjtefører og maatte anstafte mig en mørkeblaa Kasket med en stor og meget smuk brandgul Pompon. Det er den Dag i Dag Genstand for mine Grublerier, hvad denne hurtige Forfremmelse skyldtes; om det var mit særlig kraftige Fodslag eller Evnen til at holde Trit og Retning eller Begavelsen til at gøre først højre og saa venstre om paa den rigtige Maade; en af Delene maatte det være, thi det var alt, hvad vi havde øvet os i den Dag. Nok er det, Sprøjtefører blev jeg, og den næste Dag blev der betroet mig Kobekammeret og mig en gammel, udlevet, trangbrystig Sprøjte, som gav Vand baade af Luden og gennem Sidebenene, hvilket den ikke skulde, og gjorde os saa vaade som druknede Mus; det var derfor, vi skulde have det haarlige Tøj paa. Efter at vi nu en 14

Dages Tid havde gaaet og økset med denne gamle Sprøjte, og den afskælnende havde døenget os til med Vand og smurt os ind med Tran, bleve vi erklærede for fuldt udlærte Brandsvende at være og derpaa hjempermitterede. Her maa jeg for min Fremstillings Klarheds Skyld indflette den Bemærkning, at jeg straks, da jeg blev udstreven, indgav en Protest til Justitsministeriet, idet jeg gjorde gældende, at jeg vilde komme i en meget slem Situation, hvis jeg tilfældigvis en Dag stod midt i en Procedure for Højesteret og saa hørte Brandtrommen gaa nede i Bredgade. Skulde jeg saa lade Højesteret blive sidende og selv løbe efter Trommen, eller skulde jeg selv blive sidende og lade Trommen løbe videre og udsætte mig for at blive Marsag til, at den halve Stad blev fortæret af græsselige Ildsluer? Justitsministeriet erklærede, at man ikke kunde sætte en Mand i en saadan Klemme og annullerede Udskrivningen af mig, men — da vare Øvelserne allerede forbi, og vi vare hjempermitterede. Da vi saaledes bleve hjempermitterede fra Øvelserne, stod der kun den Tjeneste tilbage, som vi vare saa omhyggelig uddannede til. Vi fik saa Paalæg om en Gang om Aaret at stille til Mønstring ved Nikolaj Taarn med vore Brandskilte om Halsen, og endvidere fik vi en alvorlig Formaning om, at vi, hvis der udbrod Ildbrand i Staden, skulde holde os saa langt derfra som muligt; kun hvis det gik saa galt, at Brandtrommen gik i Gaden, skulde vi skynde os og i en fart omringe Nikolaj Taarn med vore Brandskilte om Halsen og der afvente Begivenhedernes Gang. Vrede Medlemmer ville vistnok af denne i et og alt nøjagtige og sandfærdige Beskrivelse have faaet et Indtryk af, hvad det er for et Korps, hvis Udskrivning blev ordnet ved § 14 i Loven af 28de Maj 1870. Det er jo et gammelt og ærværdigt Korps, hvis Aner for øvrigt ligge endnu længere tilbage i Tiden, og jeg antager ganske sikkert, at Korpslet bestaar endnu; jeg kan ikke tro, at det skulde være afgang ved en blid og stille Død, jeg har i hvert Tilfælde ikke hørt noget derom. Naar man nu tager i Betragtning, at siden Kjøbenhavns Brandvæsen i 1868 blev omordnet, er dette Reservekorps ikke blevet benyttet en eneste Gang — ikke en Gang da Kristiansborg Slot brændte, gif Trommen for at faa Bud efter Korpslet —, og endvidere ser hen til den Fremgang, som Kjøbenhavns Brandvæsen i de forløbne henved 30 Aar har faaet, ligesom man fra det virkelige Brandvæsenes Side fuldstændig rigtig mener, at dette Korps er til ingen Verdens Nytte,